

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Arbor Vitæ Sive Vita Et Doctrina Christi

Ex Quatuor Evangeliiis In Meditationes Quotidianas Velvti Totidem Ramos
Distributa

Illsung, Jakob

Dilingæ, 1693

Meditatio CCXXXIX. De Muliere hæmorrhøissa sanata.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-60727](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-60727)

Orationis, & Meditationis per distractiones ac turbulentam passionum efferarum turbam Voci interiorius loquentis DEI ullo modo obstrepas; ne auxiliarem manum porrigenti cooperari, & à somno surgere jubenti parere differas; ne etiam in pedes erectus ambulare, ac in Virtute progredi desistas.

MEDITATIO CCXXXIX

De Muliere hamorrhoiſſa ſanata

Marc. 5. v. 25. Luc. 8. v. 43. Matth. 9. v. 20.

PUNCTUM I. Christo ad filiam Jairi reſuscitanda eunte, & plurimâ turbâ de littore maris Galilæi in proximam urbem Capharnaum ipſum comitante, antequam iſtam à ſe dimiſſet: *Mulier, quæ erat in profluſio ſanguinis annis duodecim, & fuerat multiperpeſſa à compluribus Medicis: & erogaverat omnia ſua nec quidquam profecerat, ſed magis deterius habebat; cum auდიſſet de IESU, venit in turba retrò, & tetigit Veſtimentum eius: dicebat enim; quia ſi vel Veſtimentum eius tetigerim ſalva ero.* Marc. 5. à v. 25. S. Lucas c. 8. v. 44. ait: *Accellit retrò, & tetigit ſimbriam Veſtimenti eius.* Conſidera primò, ſi Mulier hæc pro ſanguinis ſui profluſioſiſtendo, conſtanti duodecim annorum cura, patienti plurimorum acerborum remediorum tolerantia omnium bonorum temporalium ſumptu ac impedio, cum incerta, imò irrita ſpe tanta egit, tulitque quantumvis inde deterius haberet: quantâ conſtantia ac longanimitate, quantâ patientiâ ingrata quantumvis media, à Spiritualibus Medicis, & Superioribus

nobis præscripta, adhibere, quàmque prompti ad omnium potiùs aliarum Creaturarum iacturam faciendam esse debeamus, tantùm ut ne infinitæ Dignitatis & Valoris Sanguis, pro nobis à Filio DEI profusus, inutiliter pereat, ac diffluat? tantum autem ex illo perit, ac diffluit, quantum de auxilijs Gratia, per illius Sanguinis profusionem promeritis, per negligentiam nostram sine fructu elabi permittimus: cum tamen hujus profluvij sistendi non tantùm incerta & noxia, sed certissima & efficacia remedia habeamus: cujusmodi sunt quotidianæ Spirituales Exercitationes, devotus usus Sacramentorum, fuga periculorum, usus occasionum, diligens cura, & bona Intentio in consuetis functionibus.

PUNCT. II. Considera, præter prædicta efficacissima media, unum etiam esse attactum fimbriæ Vestimenti Christi, cum æquali Fiducia, Humilitate, & Reverentia, sicut à Muliere peractum est. Hic autem attactus consistit in sumptione Corporis ac Sanguinis Christi sub fimbria Specierum Eucharisticarum. Vel in Imitatione externæ ac sensibilis Conversationis Christi inter homines, præsertim ultimo Passionis tempore, quæ proinde fimbriæ rationem habet. Vel in Imitatione Humilitatis Christi; qui tanquam Supremus Sacerdos, cum indutus sit Vestimento Justitiæ, quemadmodum David Ps. 131. v. 9. ait: *Sacerdotes tui induantur Justitiam: fimbriæ suæ, id est, Humilitatis contrectatione nos liberabit à pretiosi sui Sanguinis inutili profluvio, ne quidquam à nobis perdat; & ab omni infirmitate sanabit, quemadmodum etiam Marcus v. 36. ait: Deprecabantur eum, ut vel fimbriam Vestimenti ejus tangerent;*

rent; & quotecunque tangebant eum, salvi fiebant.

PUNCT. III. *Et confestim siccatus est fons sanguinis ejus, & sensit corpore, quia sanata esset à plaga. Et statim IESVS in semetipso cognoscens virtutem, quæ exierat ab illo, conversus ad turbam agebat: quis tetigit Vestimenta mea? Et dicebant ei Discipuli sui: vides turbam comprimentem te, & dicis: quis me tetigit? Et circumspiciebat videre eam, quæ hoc fecerat. Mulier verò timens & tremens, sciens, quid factum esset in se, venit & procidit ante eum, & dixit ei omnem veritatem. Ille autem dixit ei: fili Fides tua te salvam fecit; vade in Pace, & esto sana à plaga tua. Marc. 5. à v. 29. Duplex causa fuit Christi quærendi, quis se tetigisset. 1. ut Mulieris Fides Humilitas & Reverentia, quam ipsa præstabat occultè, perfringens obstantem turbam, toti mundo inclaresceret, & sic declinata laus ipsam tantò magis sequeretur, nobisque ejus, latere cupientis, Modestè in exemplum proponeretur. 2. ut Mulier publicæ confessione Beneficij à DEO impetrati se gratam exhiberet. Etenim Sacramentum regis abscondere bonum est: opera autem DEI revelare & confiteri honorificum est. Tob. 12. v. 7. Ex consideratione prædictorum verborum etiam patet, cur aliqui ex contactu Christi in Eucharistia nullum, vel exiguum fructum referant, quia non timentes ac tremens tangunt, sed importunè irruunt ac comprimunt. Hinc sæpe neque Pacem, neque Sanitatem referunt. Idem contingit illis, qui Vestimentum Christi non tangunt occultè Imitatione, vel qui ad fimbriam Humilitatis se non demittunt; quam tamen vel ab hac ipsa Muliere discas, quæ sciens Beneficium ingens à Christo in se collatum, timens & tremens illud agnovit, ac recensuit.*

Quippe

Quippe semetipsum humiliantis proprium est, non extolli, sed potius cum timore, ac tremore Beneficium à DEO accipere, considerata propria indignitate, & ingratitude, qua DEO peccata pro Gratijs referimus, & earum usum fructumque negligimus.

MEDITATIO CCXL.

De duobus Cæcis illuminatis.

Matth. 9. v. 27.

PUNCTUM I. Cùm Christus muliere Hæmorrhoidosa prius in itinere sanata, & deinde filiã Jairi resuscitatã, in domum suam, quam in eadem urbe Capharnaò sibi ad tempus conduxerat, vel precario concessam incoluerat, regrederetur; *Secuti sunt eum duo cæci clamantes, & dicentes: Miserere nostri Fili David. Cùm autem venisset in domũ, accesserunt ad eum cæci.* Matth. 9. v. 27. & 28. Considera, quid, & quomodo petierint. Id nempe petierunt, quo sibi nihil utilius, nihil magis necessariũ in hac vita crediderunt; certè stulti fuissent, si ab eo, quem cognitis & auditis tot Miraculis, & quidem duobus paulò antè præstitis, crediderunt posse, ac velle sibi restituere visum, ejus loco exiguam elemosynam petivissent. Unde econtra nos stultè agimus, si scientes, DEVM posse & velle nobis dare visum mentis, ut peccatorum turpitudinem, rerum mundanarum brevitatem ac vanitatem, Cælestium bonorum præstantiam ac perpetuitatem clarè cernamus (quo visu mentis nihil nobis est utilius, ni hil magis necessarium ad vitam piè ac beatè agendam) nihilominus petamus exigua, temporalia, ac terrena bona,